

militært Klædt. Der staar i Lovforslaget kun, at de skulle hilse deres Overmand, naar de ere i Uniform; men nu skal der jo staa, at de altid skulle hilse deres Forefatte eller andre Overordnede, de ere pligtige til at kjende, selv om disse ere civilklædte. Jeg har ikke Noget imod, at Soldaterne hilse, og jeg antager ogsaa, at enhver Soldat altid vil hilse de Officerer, han kjender; men det kan jo være, at han ganske usforskyldt ikke kommer til at se den civilklædte Officer, og da at straffe ham derfor, tror jeg, ikke er rigtigt. Det er ogsaa noget vagt, denne Bestemmelse om Officerer, som Soldaten skal være „pligtig“ til at kjende; det maa vel nærmest være hans egne Befalingsmænd, og disse kunne jo ganske vist forlange, at han skal kjende dem; men ogsaa andre Officerer kunne faae i sinde at paastaa, at Soldaten har kjendt dem, skjøndt han i Virkeligheden ikke gjorde det, og han kan derved uskyldig komme til at lide Straf. — Da der er udtalt saa Meget fra den Side, hvortil jeg hører, skal jeg ikke forlænge Debatten, da jo saa mange Andre ønske at udtale sig. Jeg skal blot til Slutning sige, at kan det ikke lykkes at faae navnlig Votestraften ud, vil jeg aldrig endelig kunne stemme for Lovforslaget, men vil altid være derimod, idet jeg anser det for usforsvarligt at stemme for denne Straf overfor dem, Lovforslagets Bestemmelser kunne komme til at ramme.

SVAR: Da dette Forslag til en Straffelov for Krigsmagten blev indbragt her i Thinget ad privat Vej, nærede jeg tilligemed mange Andre her i Thinget den Forventning og for mit eget Bedkommende det Haab, at det Spørgsmaal ikke skulde blive fremmet til videre Behandling, hvorvidt man skulde udsjøre Lansen om Tilveiebringelsen af en Straffelov for Krigsmagten paa dette Grundlag. Jeg nærede dette Haab, for det Første fordi jeg overhovedet har liden Tillid til det private Initiativ, hvor det gjælder større og betydeligere Lovarbejder, som det ikke kan negtes, at det her gjælder om, og dernæst fordi det jo blev udtalt fra Regjeringens Side, at den havde Spørgsmaalet om et saadant Forslag under Overveielse, og det kunde antages, at der derved vilde kunne tilveiebringes et nyt og maasse i flere Retninger mere tilfredsstillende Grundlag for den Behandling, Rigsdagen skulde stænke denne Sag. Men efter at Sagen havde været til første Behandling, maatte jeg erkjende, at denne Forventning hvilede paa et skrøbeligt Grundlag; thi naar Thinget havde nedsat et Udvalg, formener jeg, at enhver saadan Forventning maa blive det enkelte Medlems egen Sag. Det er ikke mig muligt at forstaa den Betragtning, at det saa at

sig skulde være et Udvalg, Thinget nedsatte, forbudt at arbejde, at det skulde være et Brud paa Tro og Love — saa at sige — om det kom med et Resultat som Frugten af sin Virksomhed. Naar man ikke gaar ud fra denne Opfattelse, var det jo givet, at den Mulighed altid var tilstede, at Udvalget kom til et Resultat, og at Sagen altsaa virkelig vilde blive fremmet. Men der var jo tillige en anden Omstændighed, som gjorde, at man maatte erkjende, at denne Forventning kunde man ikke bygge sikkert paa, og det var den, at dette Forslag jo vel forsaavidt fremtraadte som et nyt Forslag, som det blev indbragt nu første Gang i denne Session, men at det i Virkeligheden var en Gjentagelse af ældre Forslag og en Gjentagelse paa et Grundlag, som gaar forholdsvis langt tilbage, og at der ved den seneste Behandling i Rigsdagen i Virkeligheden var bragt en Overenskomst tilveie paa de allerfleste Punkter, saaledes at der kun var visse, ganske vist væsentlige Stridspunkter tilovers, og at man altsaa maatte forestille sig selv, at Udvalget, naar det overhovedet arbejdede, vilde rette sine Bestræbelser paa at se at bringe en Overensstemmelse tilveie paa de Stridspunkter, som endnu vare tilbage. Lykkes dette, kunde det ske forholdsvis hurtigt, at Arbejdet blev endt og kunde blive forelagt Thinget. Nu er jo altsaa virkelig det Resultat indtraadt, at et Flertal i Udvalget har forenet sig om at anbefale Forslag til Forandringer i Loven og om at anbefale det til Thingets Vedtagelse med disse Endringer. Det er kommet overens netop om de Punkter, som under tidligere Behandlinger af denne Sag have været Stridspunkter. Det er baade erkjendt af de af dette Flertals Medlemmer, der nærmest repræsenterer, eller i det Mindste udtale sig fra, et Standpunkt, som jeg tror kan betegnes med Ordet Humanitet og som den nationale Vernepligts Standpunkt, at det er en fra dette Synspunkt tilfredsstillende Ordning, der vil naas, og det er tillige erkjendt af andre Medlemmer af Flertallet, der nærmest ere faldede til at se Sagen fra et militært Synspunkt, at Udvalget med de foreslaaede Endringer vil blive en fuldt brugbar Lov for Krigsmagten. Derhos har Regjeringen udtalt, at Forslaget ved de af Flertallet tiltraadte Endringsforslag vil blive væsentlig forbedret, og at der, om den end forbeholder sig frie Hænder under Sagens videre Gang, dog ikke, forsaavidt Forslaget vedtages af Folkethinget, skal lægge Hindringer i Veien for dens videre Fremme. Det er navnlig isølge den sidste Udtalelse, at ethvert Medlem selvfølgelig har maattet være opfordret til at gjøre sig Rede for, om han vil overtage det Ansvar at give Forslaget med disse Endringer sin Stemme, fordi der jo nu derved vil være tilveiebragt Mu-